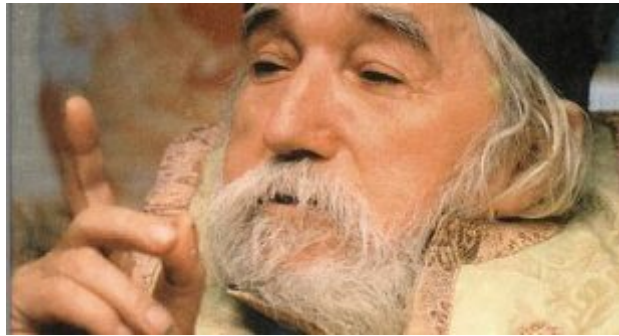

Старецът Клеопа бил попитан: „Защо Господ допуска злото?“

Когато старецът Клеопа бил попитан: „Защо Господ допуска злото?“, той отговорил със следната история.

Преди много време в египетската пустиня живял монах отшелник. Понякога ходел в Александрия, за да продава кошниците, които изработва. Отшелникът давал на бедните почти всички пари, които е изкарал от кошниците си, оставяйки само достатъчно, за да си купи най-важните неща.

Един ден, докато вървял към града, той си задал въпроса: „Защо Господ позволява злото в живота на хората, ако Той е Добър, Справедлив и Всемогъщ?“ Умът му бил обезпокоен, защото видял толкова нещастие и скръб, когато бил в града.

По пътя той срещнал друг монах, който също отиваше в Александрия. Те разговаряли помежду си и нашият монах разказа на новия си спътник за мъката си. Виждайки, че отшелникът е обезпокоен, монахът го успокоил и му казал, че Господ ще му разкрие истината, когато пристигнат в града, но той ще трябва непрекъснато да се моли и никога да не задава въпроси, независимо какво се случва.

Отшелникът обещал да направи това, както казал монахът, и продължили по пътя си. Спрели в един дом, за да пренощуват. Домакините ги приели с любов и щедро ги хранели. На масата имало красив сребърен съд. Преди да си легнат, монахът тайно взел този съд и го сложил в торбата си. Отшелникът поискал да укори събеседника си, но си спомнил обещанието си и не казал нищо.

Сутринта стигнали до реката. Монахът извадил съда, сложил кръстен знак над него и го сложил до реката.

До обяд на другия ден пътниците били пристигнали в друго село. Били поканени в една от къщите да хапнат. Когато напускали къщата, в двора лаело куче. Монахът го убил. Веднага излязло от къщата момче и започнало да крещи. Спътникът на отшелника го сграбчил за дясната ръка, дръпнал го и я счупил, после спокойно продължил пътя си. Възмутеният отшелник искал да му каже какво мисли, но като си спомнил обещанието си, той отново замълчал.

Когато паднал здрач, монахът и отшелникът решили да прекарат нощта в една къща, която се оказала обитавана от деца. Родителите им били починали и нямало, кой да се грижи за тях. Пътниците прекарвали нощта там, но сутринта, преди да напуснат, монахът извадил от пещта въглени и изгорил къщата. И отново отшелникът бил възмутен, но отново не можел да каже нищо.

Те стигнали до трето село. Там видели разрушена църква, но все още било възможно да се влезе в нея и да се помолят. Монахът взел камък и го хвърлил през прозореца на църквата, разбивайки го. След това завел брат си в таверна. Когато влезли, монахът направил три поклони. Сега отшелникът се бил примирил със странното поведение на своя спътник и просто се помолил.

В последната нощ пътниците били поканени да пренощуват в къща на дърво. Там живеела млада двойка, която нямала деца. На сутринта двойката тръгнали да работят на полето, а пътниците тръгнали по пътя си. Но изведнъж монахът се върнал и изгорил и тази къща.

Най-накрая пристигнали в Александрия. Отшелникът вече не можел да чака да разбере същността на случилото се с тях по пътя. И попитал другаря си: „Каж ми след всичко, кой си ти?“

- Аз съм ангел - отвърна другият.

„Ти! Ангел?! - подигравал се презрително отшелникът. - Ти си истински дявол! Само един демон може да извърши всички тези ужасни неща, които ти направи. Тези добри хора ни показаха гостоприемство, а ние им отвърнахме с черна неблагодарност. Ти беше крадец, подпалвач, убиец и кощунски осквернител. И дори носиш монашески одежди! „

- Грещиш - отговорил пътникът. - Аз наистина съм ангел. И аз бях изпратен при тебе, защото Господ видя мъката ти и искаше да отговори на въпросите, които те измъчваха. Знам, че искаш да знаеш защо направих всички тези неща. Ще започна от самото начало.

- Защо откраднах съда? Ще ти отговоря. Дядото на нашия домакин го е откраднал от една манастирска църква и поради това светотатство семейството му беше наказано за три поколения с болести и други проблеми. В знак на благодарност за тяхното гостоприемство реших да ги освободя от това наказание. Направих на съда кръстен знак със знака и го пуснах в реката. Някой монах ще дойде там, за да измие дрехите си, ще го намери и върне в манастира.

- Знаех, че кучето е вече бясно. Щеше да ухапе собствениците му и затова го убих. И счупих ръката на сина им, защото можех да предвидя, че когато порасне, ще стане крадец. Но с болна ръка като тази не можеш да ограбиш хора.

- Защо изгорих къща на децата? Тези деца скоро щяха да умрат без никаква грижа и сега на мястото на изгорялата им къща ще открият среброто, което родителите им са скрили, и сега могат да отидат в Александрия при дядо си, който е епископ - той ще се погрижи за тях. Когато пораснат, момчетата ще станат свещеници и момчетата ще се оженят.

- Знам, че си озадачен защо хвърлих камъка през прозореца на църквата и направих поклони в кръчмата. Видях, че демоните танцуват до прозореца на църквата и ги изгоних с този камък. В таверната беше богат търговец, който е обещал на свещеника да плати разходите за ремонт на църквата, затова му се поклоних.

- И най-накрая, за последната къща. Изгорих я, за да спася младата двойка от проклятието на бездетността. Съпругът беше сключил нечиста сделка и е построил тази къща с парите, които е получил от нея. Видях, че той се

разкайва за делото си и не знае как да се отърве от къщата си, а сега ще построи по-скромна къща, но с честно спечелени пари, а Господ ще ги благослови с деца...”

Разбираш ли? Божията милост към хората се показва във всичко, но те не я виждат и не могат да я разберат. Господ никога не извършва зло. Но хората гледат на Неговите дела като на нещастия и скърби, а Господ прави тези неща само за добро. Затова не гледайте на външната страна, а се опитвайте да видите всеобхватната справедливост на Бога във всичко.

Архимандрит Клеопа (Илие)

dobrotoliubie.com